

Kedves Hölgyek!

Január 19-én - amikor megtudtam, hogy a jobb mellemben két rosszindulatú daganat teljes mértékben megváltoztatja az életemet - nem gondoltam, hogy öt hónap múlva köszönő levelet írok azoknak, akik megkönnyítették a sugárkezelés nem éppen szívderítő napjait. Mint minden új dolognak, én is félve mentem neki. Nem tudtam mi vár rám, hiszen még soha nem voltam rákos. Aztán elérkezett az első kezelés napja és két nagyon kedves hölgygel találtam magam szembe. Elmondták, mi fog történni velem, hogyan kell „használnom” a gépet és mennyi ideig tart a kezelés. Ami felejthetetlen és szokatlan dolog volt, megkérdezték a keresztnevemet (mivel kettő is van, azt is, hogy melyiket használom) és innentől kezdve azon, vagy a vezetéknevemen szólítottak. Itt és most nagyon köszönöm, hogy nem „mamiztak”, „mamókáztak” le, amiben néhányszor már volt részem a kórházi kezeléseim során.

A 28 alkalom során soha nem tapasztaltam türelmetlenséget, idegeskedést, siettetést. Mindig empatikus, segítőkész, szeretetteljes szakemberekkel találkoztam. Ha feszült voltam, megéreztek és próbáltak teljesen hétköznapi dolgokról kérdezni, beszélni. Ezt is nagyon köszönöm!

Nagyon vártam már, hogy vége legyen ezeknek a kezeléseimnek. Nem fizikailag, inkább lelkiileg török meg az ember. Nem tudom mindnyájuknak külön megköszönni a munkájukat, ezért döntöttem levél formájában egy nagy közös KÖSZÖNŐM mellett.

Azt kívánom, hogy ne múljon el soha a munkájukból az a fajta empátia, amivel megkönnyítették a nehéz napjaimat. Kívánom, hogy minden betegük olyan jó érzéssel fejezze be a kezeléseket, mint amivel én távozom.

Végül, de nem utolsó sorban én mindnyájuknak megszavazom az egészségügyi dolgozók legnagyobb kitüntetését a SEMMELWEIS-díjat!

Nyíregyháza, 2018. július 26.

Tisztelettel: Bajnok Lászlóné